

Slomškova priznanja 2018

V soboto, 22. 9. 2018, bo na Ponikvi tradicionalno srečanje učiteljev, vzgojiteljev, katehetov in staršev. Tam bomo **Slomškova priznanja** podelili **ddr. Stanku Gerjolju, ge. Anamariji Štimec** in **ge. Ireni Zevnik**. Naziv častni član DKPS bo prejel prof. Bogomil Jakopič. Tu povzemamo utemeljitve priznanj, prejemnikom iskreno čestitamo in se zahvaljujemo za njihovo delo.

Ddr. Stanko Gerjolj (roj. 1955) je študiral teologijo na *Teološki fakulteti* v Ljubljani, magistrski (1982) in doktorski študij (1986) pa je zaključil na *Teološki fakulteti* Univerze v Innsbrucku. Študiral je tudi pedagogiko in psihologijo na *Fakulteti za humanistične vede* Univerze v Innsbrucku in ponovno doktoriral (1995).

Po študiju teologije je deloval kot kaplan in župnik, sodeloval je pri ustanavljanju *Škofijske klasične gimnazije* v Šentvidu nad Ljubljano in tam dve leti vodil svetovalno službo. Tri leta je bil ravnatelj *Študentskega doma Vincencij*. Na fakulteti je zaposlen od l. 1996, od l. 2011 ima naziv rednega profesorja. L. 2008 je bil izvoljen za dekana in imenovan za člana *Strokovnega sveta RS za splošno izobraževanje*, v okviru katerega je deloval do leta 2012.

Ob rednem pedagoškem in pastoralnem delu se je izobraževal v geštalt pedagogiki. Od leta 2001 sodeluje kot trener in supervizor pri *Inštitutu za integrativno geštalt pedagogiko* v Gradcu (Avstrija), ob tem pa že tretji mandat predseduje *Zvezi inštitutov in društev za integrativno geštalt pedagogiko* na evropski ravni. Zaslužen je za inkulturacijo geštalt pedagogike v slovenski prostor. Več generacij študentov je usposobil, da pri svojem delu v šolstvu, pri katehezi ali na širšem pastoralnem področju vključujejo elemente geštalt pedagogike.

Poleg več monografij in znanstvenih člankov je (prvi) avtor veroučnih učbenikov, ki so namenjeni veroučencem od 6. do 9. stopnje osnovne šole. V zadnjih letih dejavno sodeluje pri pripravi Slovenskega katehetskega načrta, ki želi v katehetski proces zajeti posameznika v vseh starostnih obdobjih in stopnjah razvoja.

Kot sodelujoči predavatelj je sodeloval z več tujimi univerzami. V zadnjem desetletju je član *Evropske ekipe katehetov*. Z veseljem

sprejme povabila na predavanja v slovenskem prostoru, vključuje se v program katehetskih simpozijev in študijskih posvetovanj za katehetske sodelavce.

Pri vsem prizadevanju na pedagoškem in katehetskem področju se izražajo njegova vztrajnost, jasna misel, prepoznavanje duha časa in izjemen posluš za posameznikovo iskanje resnice in bistvenih vrednot.

Ga. Anamarija Štimec se je kot profesorica zgodovine in zemljepisa razdajala številnim generacijam mladih na *Srednji šoli za medicinske sestre – babice*, na *Srednji zdravstveni šoli in na Gimnaziji Jožeta Plečnika* v Ljubljani. Svoje pedagoško poslanstvo je opravljala z umirjeno resnostjo in strokovnostjo ter si tako zagotavljala neoporečno avtoriteto in odlične učne uspehe svojih dijakov. Njena predavanja so bila vselej zanimiva, saj jih je dopolnjevala s predavanji uglednih osebnosti, blizu stroke ali aktualnosti časa. Zato je bil za mlade njen pouk zgodovine vedno privlačen in aktualen.

Ni le podajala učne snovi, temveč je bila pozorna, skrbna in pronicljiva razredničarka, ki je znala dijake razumeti, jim pomagati ter jih zanesljivo pripeljati do končnega uspeha na maturi. Bila je odprta za pogovor z dijaki in kolegi o problemih in načrtih. Njeno pedagoško in metodično delo se je odražalo tudi v sodelovanju z oddelkom za zgodovino na filozofski fakulteti, kjer je sodelovala pri didaktiki zgodovine. Na gimnaziji je skrbno in poglobljeno pripravljala dijake na maturo iz zgodovine in bila mentor ekipam mladih zgodovinarjev na državnih tekmovanjih, za kar je dobila tudi priznanja.

Zavzeto je pripravljala strokovne ekskurzije po Sloveniji in tujini, ki so bile večplastne, saj so povezovale zgodovino, umetnost in slovenščino. V letih 1996 in 1998 se je pedagoško izpopolnjevala na *Pedagogisches Institut des Bundes in Kärnten* (Celovec).

Uspeh njenega pedagoškega pristopa izhaja iz njene osebnosti, človeške naravnosti in njenega dožemanja življenja. Prihaja iz Mirtovičev v občini Osilnica. Vsa leta je odhajala ob koncu tedna domov kmetovat, ohranjat dom in zemljo, ki jo je sprejela z ljubeznijo in spoštovanjem do tradicije domače hiše.

Od tod njena življenjska energija, posebna modrost, hranjena z globoko vernostjo. Z dijakinjami se je že v tistih težkih časih srečevala na duhovnih vajah. Njen zgled je

mlade opogumljal in navdihoval ter marsikoga ohranjal v veri. Neverbalno jim je predala krščanske vrednote, etična načela, kar je bilo za bodoče medicinske sestre enako pomembno kot učna snov.

V 90. letih je bila neprecenljiva njena podpora za ohranitev in zidavo *Srednje zdravstvene šole* v Ljubljani, ki ji je grozila ukinitiv. V tem času je vodila izobraževanje ob delu, kar je bilo predvsem organizacijsko težko in povezano z izobraževanjem beguncev iz bivših jugoslovanskih republik.

Kot podžupanja občine Osilnica je s svojim vplivom rešila obstoj osnovne šole v Osilnici, ki je bila uradno že ukinjena. V Osilnici je organizirala odmeven vseslovenski materski dan s priznanjem družinam z veliko otroki.

Zanjo najtežja preizkušnja je bila povezana z vabilom g. Krkoviču, da bi predaval na *Gimnaziji Jožeta Plečnika*. Razprava se je selila celo v parlament, kjer se je izkazala kot dosledna in nepopustljiva bojevnica, saj odpoved Krkovičevega predavanja ni bila le škoda za dijake, ampak hkrati zrcalo našega časa in naših odnosov.

Za svoje delo je dobila številna priznanja, morda ji je še najbližja spominska plaketa za zasluge pri izobraževanju babic (2003), pri čemer velja omeniti, da je prof. Štimecova poskrbela tudi za ureditev celotnega arhiva babiške šole, ki je delovala neprekinjeno od ustanovitve (1953–1984). To so tiha in pomembna dela, ki so jih zmožni odgovorni in veliki ljudje.

Ga. Irena Zevnik, roj. l. 1962, je odraščala na Ponikvi, kjer je obiskovala tudi osnovno šolo. Po *Srednji pedagoški šoli* v Celju je nadaljevala študij na *Pedagoški akademiji Maribor*, smer učitelj razrednega pouka, kjer je diplomirala 4. decembra 1985. Še istega meseca se je zaposlila na OŠ Blaža Kocena Ponikva, kjer dela še danes.

»Ptico boš po petju spoznal, pa človeka tudi; ako lepo petje – tudi lepo srce ima.« Irena Zevnik to Slomškovo misel tolikokrat citira, da jo mirno lahko uporabimo tudi zanjo. Skrbno pripravlja in izvede številne dejavnosti, od tistih rednih, ki so povezane s poučevanjem v razredu, do dodatnih, ki jih nikoli ne zmanjka. Vse dela z veliko ljubeznijo in z zaupanjem v svojega velikega vzornika in priprošnjika bl. A. M. Slomška. Njena osnovna dejavnost je poučevanje razrednega pouka v tretjem ali v drugih nižjih

razredih. Na matični osnovni šoli je zaščitni znak mnogih kulturnih in drugih šolskih prireditev, neločljivo je povezana predvsem z vsakoletno pripravo prvega šolskega dne in materinskega dne. Njena najbolj prepoznavna dodatna dejavnost je osnovnošolska dramska skupina, s katero vsako leto pripravi in izvede dramsko uprizoritev najrazličnejših dramskih del, ki jih po potrebi tudi sama priredi. Z dramsko skupino je sodelovala tudi na državnem srečanju dramskih skupin, večkrat pa gostuje tudi po šolah in krajih v bližini in v bolj oddaljenih krajih, tudi v zamejstvu.

Kmalu po začetku zaposlitve je postala predsednica *Kulturnega društva Oton Župančič Ponikva*, ki si je v času njenega predsedovanja privzelo ime *Kulturno društvo A. M. Slomšek Ponikva*. Že pred leti je na pobudo takratnega župnika Mihe Hermana dozorela ideja, da bi prireditve vodil voditeljski par v podobi Slomškovega Blažeta in Nežice. Z njeno prizadevnostjo sta Blažeta in Nežica zaživela in še danes pozdravljata goste, predstavljata Slomška in Ponikvo ter popestrita prenekatero prireditev. S svojim sodelovanjem je prisotna skoraj na vseh kulturnih prireditvah v domačem kraju. Pri nedeljskem bogoslužju je redna bralka Božje besede. Skupaj s takratnim župnikom Mihom Hermanom je prevzela mentorstvo za *Slomškovo bralno priznanje*, ki ga požrtvovalno vodi vse do današnjih dni. V letošnjem letu ji je s pomočjo sedanjega župnika Alojza Kačičnika uspelo pridobiti bralce tudi za *Slomškovo bralno priznanje* za odrasle. Sodeluje tudi z drugimi društvi, kot npr. z Društvom prijateljev mladine, Turistično olepševalnim društvom, društvom Sožitje Šentjur ipd. Močno je povezana s celotnim krajem. Mnogi krajani jo izberejo za slavnostno govornico ob najrazličnejših prireditvah in praznovanjih, pa tudi ob slovesu ob grobu. Njeno požrtvovalno delo so prepoznali tudi v občini Šentjur, kjer so jo razglasili za 'najprostovoljko' leta 2015.

Ga. Irena Zevnik vse dela z veliko ljubeznijo in čutečim srcem, predvsem pa s trdno vero, da se resnični nape-

dek doseže le z dobroto srca in trdnostjo duha. Pri tem ji je velik vzornik in priprošnjik bl. A. M. Slomšek.

Prof. Bogomil Jakopič je bil rojen leta 1932 v Ljubljani. Je prof. slavistike in surdopedagog. Po diplomi leta 1958 so ga kot učitelja poslali v Sodražico. Deset let je služboval v šoli za polnočutne in 30 let v *Zavodu za gluhe in naglušne* v Ljubljani kot profesor slovenščine in kasneje surdopedagog.

Posebej se je ukvarjal z zakonitostmi vpliva sluha na govor gluhih oseb in oseb z govornimi motnjami. Bil je prvi urednik revije za gluhe. Sam in skupaj s sodelavci je izdal 16 strokovnih knjig ter napisal okrog 200 strokovnih člankov. Prejel je vrsto priznanj in nagrad. Leta 1999 je prejel najvišje priznanje – nagrado Republike Slovenije za šolstvo.

Že v Sodražici je posebno pozornost namenjal šolskemu glasilu in mentorstvu mladim, ki so se preizkušali v pisanju. Pozneje je bil več desetletij mentor časopisa gluhe mladine *Naš prijatelj*, bil je prvi urednik revije *Iz sveta tišine*. Tovrstno delo mu je bilo v veliko zadovoljstvo.

Precej časa je namenil raziskovanju zgodovine skrbi za gluhe pri nas. Pri tem je odkrival zanimive osebnosti, zlasti duhovnike. Tudi na strokovnem področju je zapustil vidno sled, saj so se priročniki, knjige in druge publikacije kar vrstili. Je najproduktivnejši slovenski avtor samostojnih publikacij in strokovnih člankov s področja zgodovine skrbi za gluhe na Slovenskem in v svetu ter širše surdopedagoške problematike pri učenju gluhih in naglušnih.

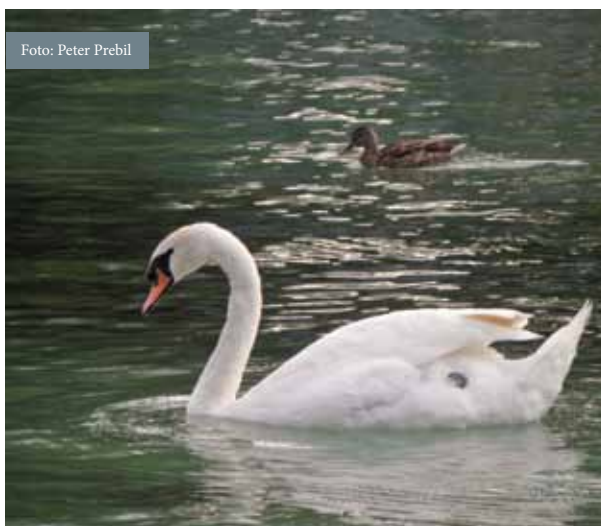

Foto: Peter Prebil

Šola molitve in meditacije

Od 2. do 5. avgusta se nas je okoli dvajset udeležencev udeležilo Šole molitve in meditacije. S perspektive pručke ali stola smo počivali v svoji, Božji notranjosti. Lepo je tam. Odpočiješ si in nabereš novih moči za življenje ter izkusiš Gospodovo obljubo: »Ne bom vas zapustil, sirot.«

Magda Jarc

Zakon, svoboda, odgovornost na kongresu SIESC

Najstarejše nemško mesto Trier je od 24. do 30. julija 2018 gostilo evropske katoliške pedagoge.

Šestdeset udeležencev iz dvanajstih držav se je zbralo na SIESC-u, srečanju evropskih katoliških pedagogov, ki je imelo naslov *Zakon, svoboda, odgovornost*. Tri dopoldanska predavanja, in sicer Moč države in svoboda posameznika, Pedagoška diagnostika pri delu z otroki in adolescenti z vedenjskimi težavami, Kristus nas je osvobodil, da ostanemo svobodni, so podprla naslovno, večno temo. Po predavanjih smo imeli pogovorne skupine v jezikovnih skupinah.

Nemški gostitelji so se zelo potrudili. Ogleдали smo si mestne znamenitosti, prisluhnili orgelskemu koncertu v Konsantinovi baziliki, poizkusili izbrano vino v starodavni vinski kleti priznanega vinogradnika, se čudili spretnosti Rimljanov, ki so s tanjšimi nanosi cementa kot mi danes zgradili stavbe, ki so še vedno trdne. Trier je tudi rojstno mesto Karla Marxa. Ob dvestoletnici njegovega rojstva so Kitajci Trierčanom podarili in postavili spomenik. Letošnja neobvezna ekskurzija je udeležence vodila v Luksemburg. Tudi zaradi nečesa drugega bo srečanje v srcih udeležencev odmevalo še nekaj časa. Dobili smo novega predsednika, Romuna Alina Tata, ki je nadomestil dolgoletnega, skoraj nenadomestljivega predsednika, Avstrijca Wolfganga Ranka.

Naslednje srečanje SIESC-a bo od 20. do 26. julija 2019 v Tinjah v Avstriji, za nas Slovence le skok čez mejo. Lepo povabljeni že sedaj!

Magda Jarc